

677

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 4 maja 1954 r.

w sprawie zasad planowania i rozliczania kosztów dodatkowych zatrudnienia pracowników zamiejscowych.

Na podstawie zarządzenia nr 120 Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 września 1953 r. w sprawie zasad planowania i rozliczania dodatkowych kosztów związanych z zatrudnieniem pracowników zamiejscowych oraz ustalenia wysokości tych kosztów w produkcji budowlano-montażowej (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-85, poz. 1010 i z 1954 r. Nr A-33, poz. 482) zarządza się, co następuje:

§ 1. W jednostkach organizacyjnych budownictwa przemysłowego wprowadza się instrukcję w sprawie zasad planowania i rozliczania kosztów dodatkowych zatrudnienia pracowników zamiejscowych, stanowiącą załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 2. W ramach wskaźnika resortowego ustala się na rok 1954 wskaźniki kosztów dodatkowych zatrudnienia pracowników zamiejscowych dla centralnych zarządów i niektórych zjednoczeń. Wskaźniki zawarte są w tabeli, stanowiącej załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 3. 1. Upoważnia się dyrektorów jednostek bezpośrednio podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego do wyrażania zgody na zatrudnienie pracowników delegowanych wykwalifikowanych oraz robotników delegowanych niewykwalifikowanych, wchodzących jednak w skład wysokokwalifikowanych zespołów, pod warunkiem, że zatrudnienie pracowników delegowanych zgodne jest z zatwierdzonymi planami zatrudnienia. Dyrektorzy tych jednostek ustalą we własnym zakresie tryb i formę zezwoleń.

2. Zwalnia się zjednoczenia (przedsiębiorstwa) wymienione w wykazie, stanowiącym załącznik nr 3 do zarządzenia, od obowiązku uzyskiwania zgody właściwego centralnego zarządu w przypadkach wymienionych w ust. 1.

§ 4. Nadzór nad wykonaniem niniejszego zarządzenia sprawuje Departament Zatrudnienia i Plac.

§ 5. Tracą moc przepisy zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 czerwca 1953 r. w sprawie zasad rozliczania kosztów dodatkowych, powstałych w wyniku zatrudnienia robotników zamiejscowych (Monitor Polski Nr A-67, poz. 818) z tym że sprawy wynikające z zatrudnienia pracowników zamiejscowych w roku 1953 i w latach poprzednich regulowane będą nadal na podstawie dotychczasowych przepisów. Przejmują również

niez obowiązują pismo okólne nr 51 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego znak: KS-I/B-1a z dnia 24 sierpnia 1953 r. w sprawie rodzaju kosztów zatrudnienia robotników zamiejscowych oraz sposobu ich księgowania (Biuletyn Min. Bud. Przem. Nr 16, poz. 110).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

Minister Budownictwa Przemysłowego: Cz. Bąbiński

Załączniki do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 4 maja 1954 r. (poz. 677).

Załącznik nr 1.

INSTRUKCJA W SPRAWIE ZASAD PLANOWANIA I ROZLICZANIA KOSZTÓW DODATKOWYCH ZATRUDNIENIA PRACOWNIKÓW ZAMIEJSCOWYCH

§ 1. 1. Przez użyte w instrukcji określenie „zarządzenie” rozumieć należy zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 4 maja 1954 r. w sprawie zasad planowania i rozliczania kosztów dodatkowych zatrudnienia pracowników zamiejscowych (Monitor Polski Nr A-49, poz. 677).

2. Przez użyte w instrukcji określenie „koszty dodatkowe” rozumieć należy koszty wynikające z zatrudnienia pracowników zamiejscowych.

§ 2. 1. Zgodnie z § 2 ust. 3 zarządzenia nr 120 Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 września 1953 r. w sprawie zasad planowania i rozliczania dodatkowych kosztów związanych z zatrudnieniem pracowników zamiejscowych oraz ustalenia wysokości tych kosztów w produkcji budowlano-montażowej (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-85, poz. 1010 i z 1954 r. Nr A-33, poz. 482) zjednoczenia wymienione w załączniku nr 3 do zarządzenia uzyskały stałe uprawnienia do zatrudnienia, w ramach zatwierdzonych planów zatrudnienia, pracowników delegowanych, wykwalifikowanych oraz niewykwalifikowanych, lecz wchodzących w skład wysokokwalifikowanych zespołów. Zjednoczenia te, jak również zjednoczenia bezpośrednio podległe Ministrowi, nie są obowiązane zwracać się do nadzorującego je centralnego zarządu lub Ministerstwa o wyrażenie zgody na zatrudnienie tych pracowników. Zgodę centralnych zarządów obowiązane są natomiast uzyskiwać pozostałe zjednoczenia. Tryb i formę tych zezwoleń ustalają centralne zarządy bez prawa przelewania swych uprawnień na jednostki podległe.

2. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1, udzielane są indywidualnie dla każdej budowy objętej jednym tytułem inwestycyjnym, oddzielnie dla generalnego wykonawcy w zakresie robót wykonywanych siłami własnymi i oddzielnie dla poszczególnych podwykonawców bądź bezpośrednich wykonawców.

§ 3. Koszty wynikające z różnicy międzystrefowej plac przy delegacjach powstają wówczas, gdy w miejscu stałego zatrudnienia pracownika stawka wynagrodzenia jest wyższa od stawki obowiązującej w miejscowości, do której pracownik jest delegowany. W tym przypadku bowiem, zgodnie z pkt 2 załącznika nr 14 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie, pracownik ma prawo do stawki wyższej. Koszty powstałe z tego tytułu wliczone są do kosztów dodatkowych.

§ 4. 1. Podstawą planowania i rozliczania kosztów dodatkowych są wskaźniki, zamieszczone w tabeli stanowiącej załącznik nr 2 do zarządzenia.

2. Wskaźniki, o których mowa w ust. 1, określają średnią wysokość kosztów dodatkowych w stosunku do sumy przerobowej danego centralnego zarządu lub zjednoczenia, dla którego wskaźnik centralnego zarządu został zróżnicowany. Dla ustalenia kosztów dodatkowych sumę przerobową zjednoczenia określa się wartością kosztorysową wszystkich robót danego roku, wykonywanych przez zjednoczenie siłami własnymi.

§ 5. 1. Wskaźnik ustalony dla centralnego zarządu, poza przypadkami wymienionymi w załączniku nr 2, obowiązuje bez zmian zjednoczenia (przedsiębiorstwa) nadzorowane przez ten centralny zarząd. Niedopuszczalne jest również (dla celów rozliczeniowych) różnicowanie wskaźnika dla poszczególnych budów w ramach zjednoczenia. Zasada ta obowiązuje bez względu na fakt i rozmiar zatrudnienia robotników zamiejscowych na danej budowie.

2. Wskaźniki, o których mowa w ust. 1, odnoszą się tylko do robót, wykonywanych przez zjednoczenia siłami własnymi. Dla zjednoczeń podwykonawczych obowiązują wskaźniki centralnych zarządów, którym zjednoczenia te podlegają.

§ 6. Wskaźniki (§ 5) obejmują wszystkie rodzaje kosztów dodatkowych związanych z zatrudnieniem pracowników zamiejscowych. W związku z tym przedsiębiorstwo nie ma prawa zaliczać inwestorowi poza wskaźnikiem jakiegokolwiek kosztów dodatkowych z tego tytułu.

§ 7. Plany inwestycyjne i odpowiadające im plany produkcyjne wykonawstwa, zarówno roczne, jak i kwartalno-miesięczne, powinny zawierać tak w sumach ogólnych, jak w planach poszczególnych obiektów, kwoty kosztów dodatkowych. Podstawę do wprowadzenia powyższych kwot do planu inwestora i wykonawcy stanowi dla danego zjednoczenia wskaźnik kosztów dodatkowych (§ 5).

§ 8. Przepisy §§ 5—7 mają odpowiednie zastosowanie do wskaźników kosztów dodatkowych ustalonych w załączniku nr 2 dla poszczególnych zjednoczeń.

§ 9. 1. Koszty dodatkowe dla poszczególnych budów oblicza się procentowo w wysokości określonej wskaźnikami zjednoczeń, prowadzących roboty na budo-

wie — od wartości kosztorysowej robót wykonywanych przez te zjednoczenia siłami własnymi, w cenach bieżących danego roku.

2. Zgodnie z § 166 instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 98 koszty dodatkowe powinny być przez biuro projektów wprowadzone do zbiorczego zestawienia kosztów i kosztorysu generalnego w części 1, rozdział 10 w toku opracowania zestawienia kosztów i kosztorysu generalnego.

3. Koszty dodatkowe wprowadza do kosztorysów na roboty dodatkowe inwestor zgodnie z zasadą wyrażoną w ust. 1. Powinno to znaleźć odbicie w kosztorysie generalnym przez stosowną korektę kwot uwidocznionych w części I, rozdział 10.

§ 10. 1. Wykonawcy rozliczają się z zamawiającymi z tytułu robót dodatkowych wyłącznie w ramach kosztorysu generalnego (zbiorczego zestawienia kosztów). W tym celu wykonawcy wprowadzają do faktury pozycję obejmującą koszty dodatkowe, obliczoną procentowo — w wysokości określonej wskaźnikiem — od wartości robót objętych fakturą.

2. Do podstawy obliczenia kosztów dodatkowych nie wlicza się zwiększonych kosztów robót zimowych.

§ 11. Zjednoczenia planują i kontrolują koszty własne poniesione z tytułu zatrudnienia pracowników zamiejscowych na podstawie planów zatrudnienia.

§ 12. 1. Dodatkowe koszty zatrudnienia pracowników zamiejscowych powinny być księgowane w przed-

siębiorstwach budowlano-montażowych na koncie 162 „Inne koszty ogólne”, pozycja analityczna „Koszty zatrudnienia pracowników zamiejscowych”.

2. Rozliczenie kosztów z tytułu zatrudnienia pracowników zamiejscowych między poszczególne jednostki kalkulacyjne (np. obiekty) następuje łącznie z innymi kosztami ogólnymi i administracyjno-gospodarczymi według zasad ogólnych, tzn. przy przyjęciu za podstawę sumy kosztów bezpośrednich poszczególnych jednostek kalkulacyjnych.

§ 13. W związku z zarządzeniem nr 76 Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 9 kwietnia 1954 r. zmieniającym zarządzenie z dnia 11 września 1953 r. w sprawie zasad planowania i rozliczania dodatkowych kosztów związanych z zatrudnieniem pracowników zamiejscowych oraz ustalenia wysokości tych kosztów w produkcji budowlano-montażowej (Monitor Polski Nr A-33, poz. 482) poczynając od dnia 1 stycznia 1954 r. nie należy dla robót przewidzianych do wykonania sporządzać kosztorysów dodatkowych ani rachunków miesięcznych w celu ustalenia i rozliczenia kosztów dodatkowych.

§ 14. Przepisy instrukcji oraz użyte określenia „zamawiający” i „wykonawca” mają zastosowanie zarówno w stosunkach między inwestorem i generalnym wykonawcą, jak w stosunkach między generalnym wykonawcą a podwykonawcą.

Załącznik nr 2.

TABELA WSKAŹNIKÓW KOSZTÓW DODATKOWYCH ZATRUDNIENIA PRACOWNIKÓW ZAMIEJSCOWYCH

Lp.	Jednostka organizacyjna	wskaźnik %	Lp.	Jednostka organizacyjna	wskaźnik %
1.	Centralny Zarząd Śląsk	2,5	9.	Pozostałe zjednoczenia Centralnego Zarządu Budownictwa Wodno-Inżynieryjnego	1,41
2.	„ „ Południe	3,8	10.	Zjednoczenie Montażu Kotłów i Zbiorników „Mostostal” (Centralny Zarząd Konstrukcji Stalowych)	12,0
3.	„ „ Północ	1,7	11.	Pozostałe zjednoczenia Centralnego Zarządu Konstrukcji Stalowych	3,4
4.	„ „ Zachód	3,8	12.	Zjednoczenie Przemysłowe Budowy Huty im. Lenina	5,5
5.	„ „ Budownictwa Lądowo-Inżynieryjnego	1,6	13.	Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego „Metrobudowa”	10
6.	„ „ Montażu Urządzeń Elektrycznych	3,0	14.	Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych	5,1
7.	„ „ Instalacji Przemysłowych	2,6	15.	Zjednoczenie Budowy Pieców Przemysłowych	3,9
8.	Zjednoczenie Robót Wiertniczych i Fundamentowych (Centralny Zarząd Budownictwa Wodno-Inżynieryjnego)	9,0			

Załącznik nr 3.

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW ZWOLNIONYCH OD OBOWIĄZKU UZYSKANIA ZGODY JEDNOSTKI ZWIERZCHNIEJ NA ZATRUDNIENIE PRACOWNIKÓW DELEGOWANYCH

- Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) podległe Centralnemu Zarządowi Konstrukcji Stalowych z wyjątkiem Przedsiębiorstwa Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych Budowy Huty im. Lenina „Mostostal”,
- Przedsiębiorstwo „Chłodnie Kominowe”,
- Przedsiębiorstwo „Chłodnie Przemysłowe”,
- Przedsiębiorstwo „Urządzenia Klumatyzacyjne”,
- Łódzkie Zjednoczenie Elektromontażowe dla robót budowy prostowników.